

LA LLUFA

LA XINA DIU XI

Vintè Congrès del PC xinès

Mai no m'han agradat les adhesions incondicionals ni els referèndums del 101% favorables, però quan les coses es fan bé, les reconec. Xina ho fa bé.

Té un dictador i el cuida. Fa setanta anys que Xi està igual. Mateix pes i alçada, mateix somriure i manual salutació... Els figurants que omplen la macro (i narco?) sala se'ls veu cuidats, acabats de dutxar, els paperets per fer apunts i fer veure que plantegen esmenes, les senyores amb les còpies de coloraina per representar la diversitat... La sala també és la mateixa. Ni una bombeta fosa en vint congressos. I

aplaudiments uniformats o, com dirien ells, tradició.

La tradició també s'ha acomplert en el Vintè Congrès. Per una banda, Xi s'ha autoproclamat President gairebé vitalici sota els aplaudiments de torn i com a cop d'efecte final, Xi ha fet sortir de la sala a l'ex president Hu Jintao que ocupa la cadira a l'esquerra de Xi. Càstig i escarni. És la tradició.

LLUFA PER LA TRADICIÓ XINESA.

sobre tot la mostra de recolzament unànime en forma d'aplaudiments. Com aplaudeixen els xinesos! Com un rellotge de cu-cut. Tots alhora (menys un que ves a saber on pare) a ritme de tres marxes (acceptació, entusiasme i histèria).

A la Xina tot dura molt. Menys el xinesos de base, tot dura molt. Els emperadors, els comunistes, la ceràmica, l'arròs. Tot dura Especialment la vergonya que fan en veure-les alineats responen com el gos de Pavlov a toc de xiulet.

Marco Polo va dir que havia conegut un dissident en el seu viatge a la Xina. Va ser el darrer. Des d'aleshores tot són

